

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/195/2020
Identifikačné číslo spisu:	2310216637
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Erika Šobichová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2310216637.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: G.. K. K. Č., M., nar. X.XX.XXXX, bývajúca v L., J. XXX/XX, zastúpená: spoločnosťou TORA Legal, s. r. o. so sídlom Námestie SNP 478/19, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 01, IČO: 36 866 326, proti žalovaným: 1) H. G. F., nar. XX.X.XXXX, bývajúca v L., K. XXXX/XXX, 2) Y. G. nar. XX.XX.XXXX, bývajúca v R., G. XXXX/X, 3) S. L., nar. X.X.XXXX, bývajúca v L., P. XXXX/XX, právne zastúpených: Advokátska kancelária KUHAJDA, s. r. o., so sídlom Karadžičova 47, 811 07 Bratislava, IČO: 47 232 773, o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťovi, veci vedenej na Okresnom súde Galanta pod č. k. 8 C 269/2010-664, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 25 Co 247/2018-737 zo dňa 27. novembra 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalované 1), 2), 3) majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd opätovne (rovnako ako jemu predchádzajúcim a odvolacím súdom zrušeným rozsudkom zo dňa 12.4.2017) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že darované nehnuteľností pôvodne patriace už zomrelej P. R., ktorá bola starou mamou žalovaných a matkou žalobkyne, patria do dedičstva po P. R. zomrelej dňa X.X.XXXX. Žalovaným 1), 2) a 3) priznal voči žalobkyni právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 34, § 37 ods. 1, § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako i § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku a vecne najskôr konštatovaním, že pri právnych úkonoch - pričom právny úkon urobila aj P. R. uzavretím darovacej zmluvy - základným pojmovým znakom je prejav vôle. To reprezentujú dve služby a to vôľu a prejav. Vôľa ako prvok právneho úkonu je psychickým vzťahom konajúceho človeka k zamýšľanému právnomu následku. Od vôle treba odlišovať pohnútku (motív) a cieľ právneho úkonu. Vôľa i pohnútku označujú psychické stavy konajúceho, avšak pohnútku na rozdiel od vôle nedeterminuje správanie

konajúceho priamo. Pohnútka je vždy súčasťou vôle. Individuálne sa existencia skutočnej vôle v konkrétnom prípade skúma len vtedy, ak posúdený prejav vôle vyvolá závažné pochybnosti o jej existencii alebo keď to vyplýva zo zákona. Ďalšou otázkou spojenou s vôľou ako predpokladom vzniku právneho úkonu je to, či vôľa sa prejavom vôle manifestuje. Prejavom vôle rozumieme jej vonkajšiu manifestáciu. Vôľu možno prejavovať akýmkoľvek spôsobom, ktorý umožňuje spoznanie jej obsahu. Prejav vôle, ktorý je základom právneho úkonu, okrem chcených právnych následkov spôsobuje aj právne následky pre tento prípad predvídané a ustanovené právnymi predpismi. Prejav vôle teda smeruje k spôsobeniu týchto zákonných právnych následkov bez požiadavky, aby aj ich spôsobenie bolo priamym predmetom prejavenej vôle. V zmysle § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, duševná porucha sa musí zistiť v súlade s poznatkami príslušných vedných disciplín (z odboru zdravotníctva, z odvetvia psychiatrie, patopsychológie a pod.) musí sa viazať na okamih urobenia právneho úkonu. Je už vecou konkrétneho posúdenia, či osoba konala v prechodnej alebo trvale duševnej poruche. Pozornosť treba venovať aj tomu, či osoba konajúca v duševnej poruche v konkrétnom prípade nemala tzv. jasný okamih (dilucida intervalla). Keď znalecký posudok (bez ktorého sa tieto typy sporov nezaobídu) nevytvorí spoľahlivý podklad pre záver súdu o nespôsobilosti konajúceho ku konkrétnemu právnomu úkonu je treba vychádzať z toho, že právny úkon bol učinенý platne (viď komentár k Občianskemu zákonníku Praha - Panorama - 1987). Neplatnosť právneho úkonu podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyžaduje spoľahlivé zistenie, že účastník právneho úkonu nedokáže posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládať (viď R 4/71). Čo sa týka pohnútky - motívu cieľa právneho úkonu, ktorý učinila P.X. R. bolo zistené, že dom chcela darovať žalovanej, o čom svedkyňa H. hovorila pred uzavretím tohto úkonu. Svedkyňa E. potvrdila motív daryne. Podľa svedkyne všetky tri sestry si zavolať P. R.Á. a dohodli sa tak, že dom bude prepísaný na žalovanú, ktorá dve svoje sestry vyplatí. Motívom P. R. bola tá skutočnosť, že žalobkyni daryňa kúpila chalupu, a preto chcela svoj rodinný dom darovať dcéram po jej nebohej dcére. Aj svedkyňa L. Š., ktorá robila opatrovatelku P. R. na pojednávaní uviedla, že pani R. jej spomínala, že s domom naloží tak, že ho daruje dievčatám - vnučkám. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že P. R. dávno pred učením darovacej zmluvy mala premyslené ako naloží so svojim domom. Jej vôľová zložka učiniť právny úkon - darovanie - bola daná. Po tom, čo uzatvorila daryňa darovaciu zmluvu povedala svedkyňa H. H.Z., že už môže zomrieť, že už to má na poriadku. Daryňa bola uzrozumená s následkami právneho úkonu. Jej snahou bola tá okolnosť, že keď jednej dcére finančne pomohla s kúpou nehnuteľnosti, tak dcéram svojej druhej nebohej dcéry zanechá svoj dom. Svedok Č. uviedol, že po tom, čo sa so svojou starou matkou rozprával o darovacej zmluve, ona mu mala uviesť, že nevedela o tom, že v darovacej zmluve nemá zakotvené právo doživotného užívania. Aj z tejto svedeckej výpovedi vyplýva, že P. R. chcela, mala vôľu uzavrieť darovaciu zmluvu a rozpoznala jej právne dôsledky. Aj keď nebolo vecné bremeno - právo doživotného užívania zakotvené v zmluve, fakticky bolo zrealizované, nakoľko až do smrti mala možnosť daryňa bývať v darovanej nehnuteľnosti.

3. Následne súd prvej inštancie uzavrel, že i keď žalobkyňa tvrdila, že od roku 2003 sa u jej matky P. R. prejavovalo psychické ochorenie, okrem úvodnej návštevy psychiatra - H. D. - od roku 2003 do smrti matky nenavštívila s ňou psychiatra. Zo zdravotnej dokumentácie P. R. vyplýva, že aj keď bola niekoľkokrát u všeobecných lekárov ako aj u špecialistov a to aj v období pred podpisom a po podpise darovacej zmluvy, nikde sa nenachádza záznam o tom, že v dôsledku jej psychického stavu by bolo nutné odporučiť ju na psychiatrické vyšetrenie. Čo sa týka jej fyzického zdravotného stavu výsluchom svedkov bolo zistené, že bola samoobslužná, že pracovala v záhrade, že bola komunikatívna a chodila do kostola, pričom k zhoršeniu jej zdravotného stavu prišlo 3 mesiace pred smrťou. Súd sa pri svojom rozhodovaní opierať najmä o znalecké posudky. V konaní boli podané tri znalecké posudky, ktoré riešili otázku, či v čase podpisu darovacej zmluvy mala P. R. spôsobilosť k tomuto právnomu úkonu. Znalecký posudok podala Znalecká organizácia - Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela, FORENZA - znalecká organizácia psychiatrická spol. s r.o. a znalec H. H. E. - znalec pre odvetvie psychiatria. Súd ako znalecké posudky v konaní hodnotil znalecké posudky, ktoré nariadil a ktoré vypracovala Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela a posudok FORENZA - psychiatrická organizácia spol. s r.o. Znalecký posudok vyhotovený znalcom H. H. E. bol predložený žalobkyňou - súd vypracovanie tohto znaleckého posudku nenariadil a tento znalecký posudok bol hodnotený ako listinný dôkaz. Zo znaleckého posudku Psychiatrickej nemocnice Philippa Pinela jednoznačne vyplýva, že P. R. v čase

spísania právneho úkonu netrpela demenciou a nemala narušenú rozumovú a vôľovú zložku. Zo znaleckého posudku spoločnosti FORENZA vyplýva, že u P. R. nebola zistená demencia. Prejavovala sa u nej znížená výkonnosť mozgu. Bola schopná porozumieť obsahu darovacej zmluvy, čiže rozpoznať právny úkon bola schopná, v tomto jej schopnosť narušená nebola. Znalecká organizácia uviedla, že čo sa týka vôľovej zložky pokiaľ sa preukáže, že konala na základe vlastnej úvahy s dlhodobým zámerom bez ovplyvňovania inými osobami, v tom prípade jej vôľová zložka nebola narušená. To, že daryňa konala na základe vlastnej úvahy s dlhodobým zámerom bez ovplyvňovania bolo preukázané svedeckými výpoveďami. Znalecké posudky sa prakticky zhodujú - spoločnosť FORENZA hodnotila posudok z Pezinka tak, že: „Súhlasíme s tým, že menovaná v čase realizácie právneho úkonu netrpela demenciou a nemala narušenú vôľovú a rozumovú zložku. K tomu dodávame, že menovaná v čase realizácie právneho úkonu nemala narušenú rozumovú zložku, vedela o aký úkon ide. Jej zložka vôľová - pokiaľ sa preukáže, že menovaná konala v čase úkonu slobodne bez ovplyvnenia a na základe dlhodobým zámerom, v tom prípade nemala narušenú vôľovú zložku a bola schopná právny úkon realizovať.“ Výsluchom svedkov bolo zistené, že P. R. konala na základe dlhodobého zámeru, ktorý nezmenila ani po podpise darovacej zmluvy, čiže z toho vyplýva, že nemala narušenú ani vôľovú zložku. H. H. Č. uvádza, že P. R. trpela demenciou, čo však vylučujú vo veci vykonané znalecké posudky. Z toho vyvodil záver, že obsahu predmetnej darovacej zmluvy nemohla porozumieť a tiež jej právnym následkom.

4. Súd prvej inštancie v závere poukázal, že darovacia zmluva, ktorou P. R. darovala žalovanej v 1. rade nehnuteľnosti bola uzavretá dňa 18.7.2007. Žalobkyňa v žalobe uvádzala, že krátko po podpise darovacej zmluvy jej matka tvrdila, že bola oklamaná, a že nemá zaistené v dome doživotné bývanie. V zápisnici o pojednávaní je uvedené žalobkyňou, že jej matka hovorila, že keď išli zmluvu podpisovať, neter jej povedala, že idú na zmrzlinu. V spore bolo preukázané, že žalobkyňa krátko po podpise darovacej zmluvy sa dozvedela o jej existencii. Keď sa žalobkyňa domnievala, že jej matka bola podvedená alebo že zmluvu nepodpísala pri plnom vedomí, mohla urobiť právne kroky smerujúce k neplatnosti zmluvy. Keď sa žalobkyňa domnievala, že zdravotný stav jej matky je taký ako to popisovala v spore, je nepochopiteľné prečo nepodala návrh na obmedzenie, resp. pozbavenie spôsobilosti na právne úkony. Dedičstvo po P. R. sa viedlo na súde prvej inštancie pod sp. zn. 8 D 25/2008. V tomto dedičskom konaní bola dňa 6.4.2009 uzavretá dedičská dohoda, na základe ktorej dedičia, t.j. žalobkyňa a žalované uzavreli dohodu, v zmysle ktorej pohľadávku voči Sociálnej poisťovni vo výške 346,30 euro prevezme K. Č. a S. L., každá v 1/2-ici. Všetky ostatné nehnuteľnosti prevezme K. Č. s tým, že ustupujúce spoludedičky, t.j. žalované sa zriekli svojich zákonných dedičských podielov v prospech preberajúcej spoludedičky bezodplatne. V tomto dedičskom konaní žalobkyňa nenamietala, že do dedičstva by malo patriť aj to, čo je predmetom tohto sporu. Možno usudzovať z konania žalobkyne, že ako v čase, keď žila jej matka, tak aj po jej smrti, aj v priebehu dedičského konania po nej, bola si vedomá toho, že jej matka pri plnom vedomí a dobrovoľne darovala žalovanej 1) nehnuteľnosti. Žalobkyňa nepožiadala o prerušenie dedičského konania s tým, že sa obráti na súd so žalobou, že do dedičstva patrí aj ďalší majetok, ktorý je predmetom tohto sporu. Žalobkyňa v dedičskom konaní uzavrela dedičskú dohodu, v ktorej sa žalované v jej prospech zriekli svojich zákonných podielov a až s odstupom času, po tom čo osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť podala žalobu na súd, čo bolo 27.8.2010, čiže viac ako 3 roky po tom, čo sa dozvedela o existencii darovacej zmluvy.

5. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanej 1), 2), 3) priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a preto boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu žalobkyne domáhajúcej sa určenia, že darované nehnuteľnosti pôvodne patriace už zomrelej P. R., ktorá bola starou mamou žalovaných a matkou žalobkyne, patria do dedičstva po P. R., zomrelej dňa X.X.XXXX, keďže predmetný právny úkon je (absolútne) neplatným právnym úkonom v zmysle § 38 ods. 2 Občianskeho

zákonníka.

7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil odvolací súd nasledovné: Predovšetkým zdôraznil a poukázal na to, že v sporoch, ktoré sa dotýkajú platnosti právnych úkonov podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. i predmetný spor, v ktorom sa rieši otázka neplatnosti právneho úkonu urobeného osobou, ktorá už v čase začatia sporu nežila, je podľa odvolacieho súdu pre preukázanie konania v duševnej poruche možné použiť tzv. dôkazný štandard, založený na tom, že spravodlivá rovnováha medzi protichodnými oprávnenými záujmami bude najlepšie dosiahnutá stanovením vysokej miery pravdepodobnosti preukázania, že plne svojprávná osoba konala v duševnej poruche, ktorá ju v daný moment predstavovala neschopnú právne konať, oproti postupu hodnotenia vykonaných dôkazov cez prizmu nadmerne vysokého dôkazného štandardu. Judikatúra pritom nikdy nebola postavená na jednoznačnom závere, že k aplikácii § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka je možné pristúpiť len na základe stopercentne zisteného skutkového stavu. Takto formulovaná vysoká miera pravdepodobnosti zistenia neschopnosti osoby posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládnuť nevedie k úplnému znemožneniu uplatnenia ustanovenia § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Možno si totiž predstaviť množstvo situácií, v ktorých bude právne konanie zneplatnené na základe nespôsobilosti posúdiť následky svojho konania, a to aj na základe ex post vykonaných dôkazov. A to napr., keď svedkovia dosvedčia, že osoba bola v kritickom momente neschopná právne konať, či v situáciách, kedy si je tohto stavu vedomá druhá strana alebo ho priamo zneužíva, alebo ak diagnostikované ochorenie či choroba vylučujú svetlé okamihy a pod..

8. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie v danej veci postupoval starostlivo, vykonal rozsiahle dokazovanie a pri svojom rozhodovaní zohľadnil všetky relevantné skutočnosti. Nemožno prehliadnuť, že vo veci existujú aj dôkazy a argumenty v neprospech žalovaných, tieto ale nedosahujú požadovanú vysokú mieru pravdepodobnosti preukázania konania daryne v duševnej poruche, ktorá by ju k posudzovanému právnemu úkonu (darovacej zmluve) diskvalifikovala. Ďalej uviedol, že i keď je to práve znalecký posudok z príslušného odboru, ktorý je základným dôkazným podkladom v konaní, v ktorom je posudzované, či predmetné právne konanie fyzickej osoby bolo urobené v duševnej poruche alebo nie, nezbavuje to ešte súd povinností, aby sa pri hodnotení dôkazov v zmysle § 191 CSP zaoberal úplnosťou a presvedčivosťou spracovaného posudku a tento dôkazný prostriedok spôsobom predvídaným v ustanovení § 191 CSP hodnotil s ďalšími dôkaznými prostriedkami a s prihliadnutím ku všetkému, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu.

9. Znalecký posudok v zmysle Civilného sporového poriadku (ako i v zmysle pred ním platného Občianskeho súdneho poriadku) predstavuje jeden z mnohých dôkazov, hoci je svojou povahou nezastupiteľný. Znalec je pritom osobou (fyzickou alebo právnickou), ktorá prostredníctvom svojich odborných znalostí posudzuje skutočnosti, ktoré boli súdom určené, a v znaleckom posudku súdu oznamuje subjektívne výsledok tohto posúdenia. Znalecký posudok je jedným z dôkazov, ktorý súd síce hodnotí ako každý iný dôkaz, od iných sa však líši tým, že odborné závery v ňom obsiahnuté nepodliehajú hodnoteniu súdom.

10. Nesporným vo veci zostalo, že žalobkyňou predložený znalecký posudok, i keď obsahoval požadované náležitosti súkromného znaleckého posudku podľa § 209 ods. 2 CSP, bol súdu prvej inštancie predložený v štádiu konania, kedy platil Občiansky súdny poriadok, ktorý procesný inštitút súkromného znaleckého posudku nepoznal a takto predložený znalecký posudok mal charakter listinného dôkazu. I keď v zmysle § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Preto pokiaľ súd prvej inštancie v čase rozhodovania napadnutým rozsudkom za účinnosti Civilného sporového poriadku hodnotil znalecký posudok predložený žalobkyňou ako listinný dôkaz, nedopustil sa procesného pochybenia, pretože jeho predložením súdu ešte za účinnosti pôvodného procesného kódexu, si tento zachoval charakter listinného dôkazu, ktorý ale napokon bol súdom prvej inštancie posudzovaný rovnocenne ako ostatné dôkazy, t.j. rovnocenne ako i ostatné dva znalecké posudky podané na žiadosť súdu. Súd prvej inštancie dokonca vykonal i vzájomnú

konfrontáciu podávateľa znaleckého posudku predloženého žalobkyňou H. Č.C. a G.. H. A. G., J., ako osoby zodpovednej za podanie kontrolného znaleckého posudku znaleckej organizácii FORENZA - znalecká organizácia psychiatrická spol. s.r.o.

11. Pritom to bol jedine znalecký posudok predložený žalobkyňou, z ktorého záverov vyplýva veľká pravdepodobnosť, že posudzovaná osoba obsahu právneho úkonu zo dňa 18.7.2007 nebola schopná dostatočne porozumieť, t.j. ani jeho právnym účinkom a to pre jej zdravotný stav z psychiatrického hľadiska, ktorý znalec vyhodnotil na júl 2007 ako na veľmi pravdepodobný stredný stupeň vaskulárnej demencie. Naopak z prvého a kontrolného znaleckého posudku, ktoré posudky vypracovala Psychiatrická nemocnica Philippa Pinela a už spomínaná znalecká organizácia FORENZA - psychiatrická organizácia spol. s.r.o. nevyplyva, žeby P. R. v čase uskutočnenia posudzovaného právneho úkonu trpela demenciou s narušenou rozumovou a vôľovou zložkou, i keď kontrolný znalecký posudok pripúšťa pri vôľovej zložke istú možnosť jej narušenia, ale to len pre prípad preukázania jej ovplyvnenia inými osobami, s vylúčením vlastnej úvahy s dlhodobým zámerom.

12. Podľa odvolacieho súdu kontrolný znalecký posudok znaleckej organizácie FORENZA - znalecká organizácia psychiatrická spol. s.r.o. je dostatočne presvedčivým a to aj v kontexte s výsluchom G.. H. A. G., J., v rámci jeho konfrontácie s H. H. Č.C., ktorý vypracoval znalecký posudok predložený žalobkyňou. Obaja odborníci, i keď sa zhodli v posúdení psychického a fyzického stavu darkyne - posudzovanej osoby, tento hodnotili odlišne vo vzťahu k posúdeniu jej schopnosti vzhľadom na tento stav dostatočne porozumieť a pochopiť význam uzatvorenej darovacej zmluvy, t.j. uskutočneného právneho úkonu. Bolo nesporné, že P. R. bola v čase uskutočnenia posudzovaného právneho úkonu telesne chorá, vyplýva to nielen zo znaleckých posudkov ale aj z ostatného dokazovania. V konaní ale nebolo s vysokou mierou pravdepodobnosti preukázané, že táto darkyňa súčasne mala narušenú i rozumovú a vôľovú zložku. I keď je možné pripustiť, že telesný stav P. R. ovplyvnil i jej psychický stav, v konaní nebolo dostatočne preukázané, že sa tak stalo aj v čase uskutočnenia darovania. Napokon z dokazovania dosť jednoznačne vyplynulo, že uskutočnený úkon P. R. plánovala dlhodobo. Vyplynulo to nielen z výpovede žalovaných sestier ale aj z výpovede nezainteresovanej osoby - opatrovateľky H. H., ktorej svedeckú výpoveď odvolateľka síce spochybňuje pre jej vysoký vek a jej dostatočné neuvedomovanie si vážnosti zdravotného stavu P. R., o čom má svedčiť aj fakt, že ju vídala aj v čase, keď už mávala vidiny (videla ľudí, kvetiny), ktorá namietaná nespôsobilosť tejto svedkyne však preukázaná nebola. Napokon nie každá porucha psychických funkcií musí byť dlhodobá, rozhodujúcim zostáva, či daná osoba práve v inkriminovanom čase mala (a ak áno v akom rozsahu) znížené ovládacie a rozpoznávacie schopnosti.

13. Dlhodobý zámer P. R. obdarovať spornou nehnuteľnosťou práve svoje vnučky ako siroty, ktorým zomrelá matka, ktorá bola rovnako ako žalobkyňa dcérou P. R., čo malo i racionálny dôvod (vnučky prišli o matku skoro, zostali siroty, lebo ich zomrelá matka bola s ich otcom rozídená, o ktoré deti sa za pomoci žalobkyne stará mama i starala dokedy to potrebovali, keď i z listu adresovaného žalobkyňou notárke zo dňa 7.7.2008 pripojeného k jej odvolaniu, zároveň zaslaného s odvolaním i protistrane na oboznámenie vyplýva, že sporná nehnuteľnosť mala podľa želania P. R. a dohody oboch jej dcér najskôr pripadnúť práve zomrelej matke žalovaných), z vykonaného dokazovania bolo možné vyhodnotiť. Či to bolo podľa žalobkyne, alebo i iných osôb spravodlivé, už rozhodujúce nie je, pretože i vzhľadom na možný finančný nepomer obdarovávaní ako žalobkyňu, tak i jej zomrelú sestru a následne ako jej detí vnučky (po vzájomnej dohode práve cez žalovanú 1), to z pohľadu P. R. spravodlivé byť mohlo.

14. Na závere nepreukázania požadovanej miery vysokej pravdepodobnosti, že plne svojprávná P. R. konala pri posudzovanom právnom úkone darovania v duševnej poruche, ktorá ju v daný moment predstavovala neschopnú právne konať, nemohla nič zmeniť ani svedecká výpoveď psychiatricky H. G. D., ktorá výpoveď v podstate predstavovala len vysvetlenie a dodatočné doplnenie nejednoznačného a nepodloženého lekárskeho nálezu, ktorý vystavila táto psychiatricka v dávnejšej minulosti, konkrétne dňa 26.9.2003, t.j. 12 rokov dozadu pred jej výsluchom na pojednávaní dňa 6.10.2015, čomu skutočne nie je možné priznať vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam so závažnými následkami požadovanú relevanciu.

15. O náhrade trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešným žalovaným priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalobkyni.

16. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. Dovolanie podala z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, keďže súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom žalobkyňa v odvolaní okrem iného namietala skutočnosť, že ňou predložený súkromný znalecký posudok H. H. Č. č. 5/2013 zo dňa 28.1.2013, ktorý jednoznačne konštatoval u P. R. počínajúcu vaskulárnu demenciu už v roku 2003, súd v rozpore s § 209 ods. 2 CSP hodnotil ako by išlo o dôkaz listinou a to napriek tomu, že tento znalecký posudok má nielen všetky zákonné náležitosti v zmysle § 17 Zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch ale v závere obsahuje okrem iného doložku podľa § 209 ods. 2 CSP o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku.

17. V súvislosti s výpoveďou svedkyne H.K. H. v odvolaní poukazovala na to, že vzhľadom na svoj vysoký vek si táto dostatočne neuvedomovala vážnosť zdravotného stavu P. R.. Ďalej poukázala na nesprávne závery súdu o tom, že daryňa mala byť údajne v čase pred podpisom darovacej zmluvy samoobslužná, komunikatívna, mala pracovať v záhrade, chodiť do kostola, pričom k zhoršeniu zdravotného stavu malo dôjsť až tri mesiace pred smrťou.

Žalobkyňa naopak mala za to, že z vykonaného dokazovania a to najmä z predloženej zdravotnej dokumentácie jednoznačne vyplynulo, že fyzický stav P. R. bol už v čase pred podpisom darovacej zmluvy nepriaznivý. Rápidne sa zhoršoval a negatívne ovplyvňoval jej psychický stav. Daryňa už dávno pred podpisom zmluvy nechodila do kostola, mala opatrovatelku a v záhrade pracovala minimálne. Dokonca dva týždne po podpise darovacej zmluvy absolvovala neurologické vyšetrenie na ktorom nebola schopná podpísať informovaný súhlas. V novembri 2007 bol zdravotný stav už natoľko vážny, že si vyžadoval nepretržitú starostlivosť, bola absolútne dezorientovaná. Takisto namietala aj údajný dlhodobý zámer daryne obdarovať spornou nehnuteľnosťou svoje vnučky, že to malo vyplývať z výpovede žalovaných pričom výpovede sestier sa zásadne rozchádzajú v termíne údajného stretnutia s daryňou. Poukázala na ustanovenia § 209 ods. 1 a ods. 2 CSP.

18. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie nedopustil procesného pochybenia, keď v čase rozhodovania za účinnosti CSP hodnotil znalecký posudok predložený žalobkyňou ako listinný dôkaz. Odvolací súd k tomu uviedol, že predmetný znalecký posudok bol žalobkyňou predložený ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a preto si podľa názoru odvolacieho súdu mal tento dôkaz zachovať charakter listinného dôkazu.

19. Žalobkyňa zdôraznila, že aj keď predmetný znalecký posudok bol predložený súdu za účinnosti OSP súd hodnotil vykonané dokazovanie a rozhodol za účinnosti novej právnej úpravy, t. j. Civilného sporového poriadku pričom v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Žalobkyňa má za to, že časový moment predloženia dôkazu v prebiehajúcom konaní nie je relevantný pre posúdenie toho, či má byť v konaní hodnotený ako listinný dôkaz alebo ako znalecký posudok, rozhodujúcou je právna úprava účinná v čase rozhodovania súdu pri hodnotení dôkazov po skončení dokazovania. Pri hodnotení dôkazov bol súd rovnako povinný vychádzať z jedného zo základných princípov CSP (čl. 15 ods. 2 CSP) v zmysle ktorého žiadny dôkaz nemá predpísanú legálnu silu. Súd prvej inštancie pochybil, keď súkromný znalecký posudok predložený v tomto konaní žalobkyňou hodnotil iba ako listinný dôkaz, pričom argumentácia odvolacieho súdu o správnosti tohto postupu súdu prvej inštancie nemá oporu v platných právnych predpisoch.

20. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd svoje závery opiera o vyššie uvedené znalecké posudky, pričom vyššiu dôkaznú silu v rozpore s § 209 ods. 2 CSP a čl. 15 CSP prikladá k dvom súdom nariadeným znaleckým posudkom. Keďže predmetný znalecký posudok H. Č. zo dňa 28.1.2013

bol kľúčovým dôkazom, ktorý jednoznačne preukazoval, že u darkyne P. R. sa v čase uzavretia darovacej zmluvy 18.7.2007 jednalo o také poškodenie mozgu, ktoré malo za následok stratu rozlišovacej schopnosti a vôľovej zložky do takej miery, ktorá ju robila neschopnou na právne úkony, čo malo za následok absolútnu neplatnosť tejto darovacej zmluvy, je zrejmé, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, ktorý tento dôkaz hodnotil iba ako listinný dôkaz znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené žiadala, aby rozsudok Krajského súdu v Trnave bol zmenený tak, že zmluva o darovaní uzatvorená dňa 18.7.2007 je neplatná a žiadal určiť, že špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po zosnulej P. R., rodenej F., zomrelej dňa X.X.XXXX. Pre prípad, keby sa s touto argumentáciou dovolací súd nestotožnil žiadal, aby bol rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

21. K dovolaniu bolo podané vyjadrenie žalovaných 1), 2) a 3). S poukazom na rozhodnutie okresného ako aj krajského súdu mali za to, že súdy postupovali procesne správne a žalobkyni nebolo znemožnené, aby uskutočňovala jej procesné práva. Zároveň žalobkyňa nepreukázala, žeby v súdnom konaní pred okresným ako aj krajským súdom jej bolo akýmkoľvek spôsobom bránené v uplatnení jej práva alebo bola diskriminovaná pri jeho uplatnení, ani žeby relevantné konanie okresného alebo krajského súdu bolo v rozpore s procesnými zásadami. Samotné prípadné nesprávne vyhodnotenie niektorého z vykonaných dôkazov, k čomu však v konaniach nedošlo, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP. Vzhľadom na uvedené žiadali dovolanie odmietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

22. Žalobkyňa podala k vyjadreniu žalovaných písomné stanovisko. Žalobkyňa zdôraznila, že časový moment predloženia dôkazu v prebiehajúcom konaní nie je relevantný pre posúdenie jeho dôkaznej sily, rozhodujúca je právna úprava účinná v čase rozhodovania súdu. Nelogicky a v rozpore s prechodnými ustanoveniami CSP potom vyznieva záver súdu hodnotiť znalecký posudok podľa neúčinnnej právnej úpravy. Tento postup je v rozpore s princípom okamžitej aplikability procesnoprávných noriem vyjadrených v § 470 ods. 1 CSP. Žalobkyňa zotrvala na svojich dovolaciach dôvodoch.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“, „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

24. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti.

25. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne, a v záujme právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd vo veci konať a rozhodnúť o veci samej, čo platí pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Posúdenie, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

26. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

27. Podľa ust. § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

29. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces.

30. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

31. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je aj možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

32. Žalobkyňa dovolaním namietala vadu v konaní a to nesprávne vyhodnotenie ňou predloženého znaleckého posudku, ktorý znalecký posudok súdy vyhodnotili nesprávne ako listinný dôkaz, napriek tomu, že v čase rozhodovania už platil CSP, preto malo byť použité ust. § 209 ods. 2 CSP. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložia strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 CSP) a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaci úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. Súd neodníma účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že (prípadne) nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP (viď R 42/1993).

33. Vádu konania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP nezakladá už to, ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov alebo i viaceré takéto dôkazy vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. O prípad nepreskúmateľnosti (arbitrárnosti) rozhodnutia, založenej na takomto pochybení, by pritom mohlo ísť len vtedy, ak by dôkazy boli hodnotené v rozpore so zásadami elementárnej logiky, prípadne ak by závery boli vyvodzované z dôkazu, ktorý vôbec vykonaný nebol. O žiaden taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

34. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (viď sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A. č. 254-B, s. 49, § 30).

35. Dovolací súd po preskúmaní veci zistil, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalobkyne, pričom aj argumentácia súdu prvej inštancie je dostatočne podrobná i zrozumiteľná a už tento súd sa aj podľa odvolacieho súdu vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie v spore dôležitými skutočnosťami. Na tom nič nemení ani dovolateľkou namietané chybné použitie, resp. nepoužitie ustanovenia § 209 ods. 2 CSP a z toho plynúce nesprávne hodnotenie znaleckého posudku H.. H. Č., ktorý bol zo strany súdov hodnotený ako listinný dôkaz, nie ako znalecký posudok. Odvolací súd sa tejto námietke, ktorá bola rovnako vznesená v odvolacom konaní podrobne venoval v bode 23. odôvodnenia svojho rozhodnutia, keď konštatoval, že žalobkyňou predložený znalecký posudok i keď obsahoval požadované náležitosti súkromného znaleckého posudku podľa § 209 ods. 2 CSP, bol súdu prvej inštancie predložený v štádiu konania, kedy platil občiansky súdny poriadok, ktorý procesný inštitút súkromného znaleckého posudku nepoznal a takto predložený posudok mal charakter listinného dôkazu. I keď v zmysle § 470 ods. 1 CSP aj keď nie je ustanovené inak platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Preto pokiaľ súd prvej inštancie v čase rozhodovania napadnutým rozsudkom za účinnosti CSP hodnotil znalecký posudok predložený žalobkyňou ako listinný dôkaz, nedopustil sa procesného pochybenia pretože jeho predložením súdu ešte za účinnosti pôvodného procesného kódexu si tento zachoval charakter listinného dôkazu, ktorý ale napokon bol súdom prvej inštancie posudzovaný rovnocenne ako ostatné dôkazy, t. j. rovnocenne ako i ostatné dva znalecké posudky podané na žiadosť súdu. Súd prvej inštancie dokonca vykonal i vzájomnú konfrontáciu podávateľa znaleckého posudku predloženého žalobkyňou H.. Č. a G.. H. A. G., J.. ako osoby zodpovednej za podanie kontrolného znaleckého posudku znaleckej organizácii FORENZA - Znalecká organizácia Psychiatrická spol. s.r.o.

36. Dovolací súd poukazuje na to, že z bodu 19. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie v danej veci postupoval starostlivo, vykonal rozsiahle dokazovanie a pri svojom rozhodovaní zohľadnil všetky relevantné skutočnosti. Taktiež konštatoval, že nemožno prehliadnuť, že vo veci existujú aj dôkazy a argumenty v neprospech žalovaných, tieto ale nedosahujú požadovanú vysokú mieru pravdepodobnosti preukázania konania daryne v duševnej poruche, ktorá by ju k posudzovanému právnemu úkonu (darovacej zmluve) diskvalifikovala.

37. Dovolací súd ďalej uvádza, že podstatné z hľadiska spravodlivého súdneho konania bolo, že súd prvej inštancie navrhnuté dôkazy predloženým znaleckým posudkom zo strany žalobkyne a aj nariadením vlastného znaleckého dokazovania vykonal a tieto obsahovo vyhodnotil (aj v kontexte s výsluchom G.. H. A. G., J.. v rámci jeho konfrontácie s H.. H. Č.), pričom poukázal aj na ostatné

dokazovanie, keď napokon konštatoval, že P. R. bola v čase uskutočnenia posudzovaného právneho úkonu, resp. že táto síce bola v čase posudzovaného právneho úkonu telesne chorá, ale v konaní nebolo s vysokou mierou pravdepodobnosti preukázané, že táto dárkyňa súčasne mala narušenú i rozumovú a vôľovú zložku. V konaní tak nebolo dostatočne preukázané, že sa tak stalo aj v čase uskutočnenia darovania, t. j., že telesný stav mal vplyv na jej psychický stav. Konštatovanie o dlhodobom plánovaní právneho úkonu darovania bolo podporené aj ďalšími svedeckými výpoveďami podrobne uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa. Z hľadiska tohto postupu v súdnom konaní nebolo podstatné či uvedené dôkazné prostriedky, resp. tento jeden znalecký posudok bol hodnotený ako listinný dôkaz, keďže ich súd prvej inštancie v konečnom dôsledku obsahovo vyhodnocoval rovnocenne. Preto ani samotná aplikácia namietanej procesnej normy (§ 209 ods. 2 CSP) vo výsledku nemala relevantný vplyv na súdom priradenú formu (ako dôkaz listinou) a dôkaznú hodnotu dotknutých dôkazných prostriedkov. Uvedené však vo výsledku ani neznamená, že by tento dôkaz nebol súdom riadne vykonaný a žeby z jeho vyhodnotenia jednotlivito alebo vzájomných súvislostiach spolu s ostatnými vykonanými dôkaznými prostriedkami vyvedené skutkové zistenia mali byť považované z hľadiska namietaného procesného postupu v konaní za nezákonne získané a prijaté závery súdov za nesprávne. Z hľadiska podaného dovolania však bolo určujúce, že podaná námietka týkajúca sa tvrdeného nezákonného postupu súdu pri vykonávaní dokazovania, resp. pri jeho hodnotení, má v podstate povahu námietky správnosti zistenia skutkového stavu, pričom takáto nesprávnosť aj vtedy ak by k nej došlo, prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP nezakladá.

38. Podľa dovolacieho súdu súd prvej inštancie ako aj odvolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokováanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súdy dostatočne vysvetlili aj to z akých úvah a dôkazov vychádzali pri kľúčových záveroch o tom, že nebolo preukázané pri vysokej miere pravdepodobnosti, že dárkyňa konala v duševnej poruche, ktorá ju v daný moment predstavovala neschopnú právne konať. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred dovolacím súdom nedošlo k dovolateľkou namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom na to dovolací súd dospel k záveru o odmietnutí dovolania s poukazom na § 447 písm. c) a f) CSP.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP).

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.